

Ալեքսանդր Ճատուրյան

Ե՛կ, գարնան անձրև

Ե՛կ, գարնան անձրև, թափվի՛ր հորդառատ
Տրտացած երկրի սառ կրծքի վերա.
Թո՛ղ նորից երկիրն շունչ քաշի ազատ,
Թո՛ղ նորա կրծքին ջերմ կյանքը եռա:

Երկա՛ր նա տանջվեց դառնաշունչ ձմռան
Տուրտ կապանքներում, քեզ սպասելով,
Նա շա՛տ համբերեց... կենսատու գարնան
Քաղցր կարոտը ջերմ փայփայելով:

Թափվի՛ր, ա՛յ անձրև, ինչպես մարգարիտ,
Ինչպես երկնառաք ցողը կենսաբեր,
Ոռոգի՛ր դաշտեր, անտառ ու հովիտ,
Կանաչով պատի՛ր լեռներ ու ձորեր:

Թո՛ղ հորդանալով աղբյուր ու գետակ
Սառցե շղթաներ անահ խորտակեն.
Դուրս գան ափերից, վազեն համարձակ,
Ազատ խոխոջան, ազատ կարկաչեն:

Թող քեզ լույս-արև ժպտա սիրավառ,
Եվ որպես երկնից հաշտության նշան,
Քո կաթիլներում փայլուն ու պայծառ

Նա սիրով կապե կարմիր ծիածան...

Ե՛կ, գարնան անձրև, թափվի՛ր հորդառատ

Ցրտացած երկրի սառ կրծքի վերա.

Թո՛ղ նորից երկիրն շունչ քաշե ազատ,

Թո՛ղ նորա կրծքին ջերմ կյանքը եռա: